

Adéu, Mompó

Amb la mort de Manuel Hernández Mompó va acabar la seua lenta i silenciosa agonia, però també va acabar l'obra d'un pintor ple de llum. Un pintor inevitablement mediterrani.

La paraula clau era la llum. El motiu, l'alegria. Els qualificatius, innumbrables. La seua carrera era tan diàfana com la seua pintura: claredat, color, Mediterrani... Ha mort Manuel Hernández Mompó. Morí a l'hospital després d'una llarga malaltia provocada per una embòlia cerebral que l'havia obligat a seure per sempre més en una cadira de rodes des d'on mirava el món amb una mirada diferent, diferent a la lucidesa que sempre havia demostrat. La seua darrera exposició a València, presentada per l'IVAM (Institut Valencià d'Art Modern), la va fer ja des d'aquesta cadira de rodes. Feia dos mesos que la seua dona, Ana Alminana, havia pres la decisió d'hospitalitzar-lo al sanatori on acabà la seua vida a causa, sobretot, d'una complicació pulmonar.

Mompó va néixer a València el 10 d'octubre de 1927, fill d'un pintor i professor de dibuix, José Hernández, que el va instruir en una rutina exhaustiva de dibuix. "El color es porta dins, ja el trauràs; el dibuix cal aprendre'l", li deia. Així, el jove Mompó dibuixava tot allò que el seu pare li manava, tot allò susceptible de ser dibuixat. "Dibuixa aquell senyor que llig el diari!, jaquell carro!, jaquell que passa pel carrer...!", li ordenava. Mompó sempre va agrair aquella dedicació paterna. Però ell mateix declarava: "Sempre va voler que jo fóra un pintor de retrats, un Benedito, un Sorolla, un Madrazo". Prompte es deslligaria de les pretensions paternes per agafar camins

ben diferents. La seua entrada a l'Escuela de Bellas Artes de San Carlos no va ser tampoc una influència decisiva. "Compartíem l'avorriment amb la il·lusió entre els grans companys del moment", confessava en l'última entrevista seua publicada per EL TEMPS.

Potser allò que vertaderament començaria a marcar-li com a pintor va ser la seua escapada a París: "Imagina't un valencià en 1951 a París que pensava que València era el centre del món. Allí ho descobresc tot: Picasso, Klee, Van Gogh, etc. Tot el que

vaig veure em va enlluernar". A partir de la seua experiència a París tot avança més ràpidament. Itàlia, on treballa amb models; Holanda, on es deixa impressionar per la nova cultura i pels museus moderns, i per fi Madrid.

Sobre Madrid, Mompó va declarar diverses vegades que als anys cinquanta era un desert cultural, amb a penes galeries per a art contemporani. Allí maduraria la seua obra i començaria a exposar i a descobrir allò que un dels seus crítics va anomenar "cromatisme". La darrera incursió en la Mediterrània fou Eivissa,

Mompó el "minimalista lúdic". ARXIU

"Vull interpretar tot el món màgic del carrer i construir un món positiu". ARXIU

on la llum de la mar el colpí definitivament. La va traspasar al llenç amb els fons blancs i el festival multicolor, descaradament abstracte, que s'hi desencadenava.

Els seus amics li reteren homenatge a Mallorca amb l'exposició Amb Mompó. Entre ells Andreu Alfaro, que va confessar: "Sempre he envejat Mompó. És com un escriptor de jeroglífics, però nascut a València, país teu i meu, que ens transmet missatges saturats de vida, amor, alegria i llibertat". D'altres, com Millares, Genovés, o Gabino hi concorregueren amb les seues obres en una de les darreres retrospectives sobre l'art actual prenent com a punt de partida el genial valencià. Però ara se n'ha anat i la seua absència sembla la del xiquet etern que vol ensenyar a una gran família el fruit de la seua fecunda inventiva.

Xavier Mínguez